

Arrest

nr. 206 388 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op (...) in het Armeense dorp Ushi. U bent officieel gehuwd met A. N. (...) (O.V. (...)), met wie u ook 2 kinderen heeft: A. G. (...) en H. (...) (O.V. (...)). U verliet Armenië in augustus 2011 samen met uw gezin omdat u problemen had gekregen met uw autoriteiten vanwege uw betrokkenheid bij de presidentsverkiezingen van 2008 als vertrouwenspersoon voor Levon ter Petrosyan en uw deelname aan verschillende protestbetogingen in de nasleep van deze verkiezingen. Omwille van deze problemen vroeg u een eerste maal om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten op 9 september 2011. Op 15 december 2011 besloot het CGVS dienaangaande tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep bevestigd bij arrest van 29/02/2012. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State. Op 24 mei 2018 werd u bij een politiecontrole betrapt op zwartwerk samen met uw zoon en enkele anderen. U werd meegenomen voor ondervraging en vervolgens op 25 mei 2018 overgebracht naar het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel. Daar diende u op 31 mei 2018 een nieuw verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Uw zoon verzocht diezelfde dag zelf een eerste maal om internationale bescherming als meerderjarige.

In het kader van uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming verklaart u nog steeds niet naar Armenië terug te kunnen keren omwille van uw problemen met uw autoriteiten. Tot op heden komt de politie immers nog steeds bij uw broers langs om naar u te informeren. U gaf daarnaast aan dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming over bepaalde vervolgingsfeiten niet verteld heeft uit schrik dat uw vrouw hierover zou vernemen. Zo hield u destijds achter dat u omwille van uw politieke activiteiten tot twee maal toe door de politie bedreigd werd, respectievelijk in maart en juni 2011.

Ter staving van uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming legde u een scan van een convocatie op uw naam neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud in het Transitcentrum 127bis gaf u aan dat u zich op dat moment slecht voelde omdat u zich samen met uw zoon in een gesloten centrum bevond, maar dat u antwoord zou geven op de vragen die u gesteld zouden worden. Toen u gevraagd werd of u zich fysiek in staat voelde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, antwoordde u dat u het zou proberen. Hierop werd u meegedeeld dat u het onmiddellijk moest melden indien het niet meer zou lukken om het persoonlijk onderhoud verder te zetten alsook dat u de mogelijkheid had om een pauze te vragen indien u dit nodig achtte (CGVS, p. 3). Verder werden vragen indien nodig verduidelijkt, herhaald of geherformuleerd. Nergens in de loop van het hele persoonlijk onderhoud maakte u echter melding van het feit dat u zichzelf niet meer in staat achtte het gesprek verder te zetten of maakte u melding van enig ander probleem omwille van uw fysieke en/of psychologische toestand. Toen u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u opmerkingen had over het verloop van het gesprek, en meer concreet of dat naar uw mening goed was verlopen of dat er naar uw mening problemen waren geweest, repliceerde u dat u stress ervaarde omdat u tijdens het persoonlijk onderhoud de herinneringen opnieuw moest ophalen en u de feiten daardoor herbeleefde. U verwees ook naar het feit dat er volgens u een misverstand was geweest aangaande een bepaald element van uw relaas, maar haalde geen elementen aan die erop wijzen dat u niet in staat zou zijn geweest op volwaardige en zelfstandige wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U stelde ook uitdrukkelijk dat u geen problemen had ervaren in de loop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 23).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige verzoek om internationale bescherming bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In de mate dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast,

behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet naar Armenië kan terugkeren omdat uw problemen met de politie nog steeds actueel zijn, getuige het feit dat uw broers en hun gezin tot op vandaag lastiggevallen worden omwille van u (Schriftelijke Verklaring, nr. 1.1 – CGVS, p. 15-16). Daarnaast gaf u toe tijdens uw vorige verzoek om internationale bescherming bepaalde feiten te hebben verzwegen uit vrees dat uw vrouw van deze feiten op de hoogte zou geraken ((Schriftelijke Verklaring, nr. 1.1 , 1.3 - CGVS, p. 3, 16-17).

Vooreerst zij erop gewezen dat uw huidige verzoek om internationale bescherming als laattijdig beschouwd dient te worden. Ter staving van uw huidige verzoek brengt u immers verklaringen en een document aan die u reeds jaren eerder had kunnen aanbrengen. U kwam immers reeds in het bezit van het door u ter staving van uw huidige verzoek neergelegde document in 2012 (CGVS, p. 6). De nieuwe feiten waarop u zich actueel beroept, dateren van respectievelijk voor uw vertrek uit Armenië en kort erna. De bedreigingen door de politie speelden zich immers af op 5 maart 2011 (CGVS, p. 9) en 18-19 juni 2011 (CGVS, p. 9-11). De bezoeken door de politie aan uw broers begonnen reeds in september 2011 (CGVS, p. 20). Zodoende had u elk van deze elementen reeds kunnen aanbrengen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Uw argumentatie om deze laattijdigheid te verschonen, is niet afdoende. U argumenteerde dat u over de bedreigingen door de politie met een wapen nooit eerder had verteld omdat u bang was dat de Belgische autoriteiten uw gezin, en in het bijzonder uw vrouw, op de hoogte zouden brengen van uw verklaringen (CGVS, p. 16). Deze verklaring overtuigt niet aangezien u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming meermaals gewezen werd op het vertrouwelijke karakter van de procedure. Toen u hierop attent werd gemaakt, wierp u op dat u geen vertrouwen had in de Armeense politie na wat ze met u gedaan hadden en u dan ook tijd nodig had om dat vertrouwen te herstellen. Vervolgens werd u erop gewezen dat uw verzoek om internationale bescherming op zich al een uiting is van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. U stelde hierop dat er wel een bepaald vertrouwen van uwentwege was, maar vroeg hoe u erop kon vertrouwen als het over een wapen gaat. U wierp nog op dat indien wij vertrouwen hadden in u, u niet in het gesloten centrum zat (CGVS, p. 16-17). Deze argumentatie volstaat niet, te meer omdat u tijdens uw eerste verzoek ook (gevoelige details) verteld heeft over andere feiten waarvan uw vrouw evenmin op de hoogte was omdat u die bewust voor haar achterhield om haar te sparen (CGVS 1e VIB, p. 10). Zodoende kon uw vrouw, overeenkomstig de logica die u hanteert, ook van deze details en/of feiten, waaronder concrete elementen over uw meenamen, vasthouding en mishandeling door de politie op 18 en 19 juni 2011 (CGVS 1e VIB, p. 6, 10), door het CGVS geïnformeerd worden. Het is in dit opzicht dan ook niet logisch dat u het CGVS tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming wel (gevoelige details) vertelde over feiten die u eerder bewust hebt achtergehouden voor uw vrouw, maar niet verteld heeft over het incident van 5 maart 2011 waarbij u door de politie verbaal en met een wapen bedreigd werd. Daarenboven werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van uw eerste verzoek meermaals gevraagd of uw vrouw op de hoogte was van bepaalde feiten, waarbij u zelf aangaf dat u uw vrouw bepaalde details en feiten niet verteld heeft omwille van haar medische toestand (CGVS 1e VIB, p. 10, 15). Op geen enkel moment heeft u het CGVS echter gevraagd om uw vrouw niet in kennis te stellen van uw verklaringen. Dit plaatst uw argumentatie verder op de helling.

Gevraagd waarom u nooit eerder een nieuw verzoek om internationale bescherming had ingediend om de hele waarheid te vertellen, repliceerde u vervolgens dat u niet wist dat u een document had om het land te verlaten. U dacht naar eigen zeggen dat de procedure nog liep en wist bijgevolg niet dat u illegaal in België verbleef (CGVS, p. 16-17). U zou met andere woorden niet begrepen hebben dat jullie een negatieve beslissing gekregen hadden (CGVS, p. 3). Indien u dit wel geweten had, was u veel eerder opnieuw naar uw advocaat geweest en had u veel eerder opnieuw om internationale bescherming gevraagd (CGVS, p. 16-17). Deze verklaringen overtuigen evenmin. Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u het attest uit 2012, dat uw betrokkenheid als waarnemer bij de presidentsverkiezingen moet aantonen, ooit eerder aan het CGVS had voorgelegd, antwoordde u dat u het nooit eerder aan ons had voorgelegd. U verduidelijkte dat de advocaat beroep ging aantekenen en u de advocaat een vertaling van het betreffende document had overgemaakt zodat uw advocaat dit document aan ons kon voorleggen, maar om bepaalde redenen zou dit uiteindelijk niet gebeurd zijn (CGVS, p. 6). Het feit dat u de vertaling heeft overgemaakt aan uw advocaat met het oog op de beroepsprocedure, impliceert logischerwijze dat u zich bewust was van het negatieve karakter van de beslissing van het CGVS, aangezien niet kan worden ingezien worden waarom u en/of uw advocaat in beroep zou gaan tegen een positieve beslissing. Daarenboven kan nog worden aangestipt dat u op 24 mei 2018 gehoord werd door de politie nadat u betrapt was op zwartwerk. Uit de bijlage 13 Septies CID

- het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering- d.d. 25/5/2018 in uw hoofde (zie administratief dossier) blijkt dat u ten overstaan van de politie verklaard hebt dat er recent een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis werd ingediend in uw hoofde. Ook dit wijst erop dat u wel degelijk op de hoogte was van uw illegale verblijfssituatie in België. Indien uw eerste verzoek om internationale bescherming een wettelijk verblijfsstatuut had opgeleverd in België en zelfs indien deze procedure nog steeds lopende zou zijn, was er logischerwijze immers geen enkele reden om uw verblijf in België te regulariseren door het indienen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit toont aan dat u, in tegenstelling tot wat u wil laten uitschijnen, wel degelijk op de hoogte was van de negatieve uitkomst van uw eerste verzoek om internationale bescherming alsook van het feit dat u illegaal op het Belgische grondgebied verbleef. Desalniettemin wachtte u nog tot 31 mei 2018, nadat u tegen de lamp was gelopen vanwege zwartwerk én 6 dagen nadat u werd ondergebracht in het transitcentrum 127bis en op de hoogte werd gebracht van uw illegale verblijfssituatie, om een tweede maal om internationale bescherming te verzoeken. Bijgevolg dient uw huidige verzoek om internationale bescherming als laattijdig te worden beschouwd. Te meer omdat de motieven waarop u uw huidige verzoek om internationale bescherming baseert, reeds bestonden van voor uw vertrek uit Armenië en u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming slechts bijkomende verklaringen aflegt over feiten die zich respectievelijk voor en kort na uw vertrek hebben afgespeeld. Dat u naliert om op een veel vroeger tijdstip een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Met betrekking tot de door u aangebrachte nieuwe verklaringen, moet worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze beslissing en beoordeling in beroep bevestigd werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De door u in het kader van uw huidige verzoek aangebrachte nieuwe verklaringen hebben betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, meer bepaald problemen met uw ordediensten omwille van uw politieke activiteiten. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Voorts zij erop gewezen dat u het incident van 18 en 19 juni 2011, waarbij u door de politie op straat tegengehouden, vastgehouden, onder druk gezet en mishandeld werd, reeds inriep tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming en dit incident bij de beoordeling van dit verzoek door het CGVS reeds in rekening werd gebracht. Zodoende kan dit incident niet als een nieuw element worden beschouwd.

Daarnaast werden er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw huidige verklaringen en de verklaringen die u aflegde in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming, die de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnen.

Vooreerst werd een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld over de gebeurtenissen tijdens en de motieven van uw vasthouding in juni 2011. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming meermaals uitdrukkelijk dat men tijdens uw vasthouding in juni 2011 van u verwachtte dat u zou bekennen dat u samen met 2 anderen een auto in brand had gestoken op 1 maart 2008 en ze ook wilden dat u deze bekentenis ondertekende (Vragenlijst CGVS 1e VIB, nr. 3.5 - CGVS 1e VIB, p. 6, 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van uw huidige verzoek stelde u dan weer dat u op 18 en 19 juni 2011 werd vastgehouden omdat men een handtekening van u wilde en u bepaalde documenten moest ondertekenen. U hebt geen idee over welke documenten het ging aangezien men deze documenten nooit aan u heeft voorgelegd omdat u er niet mee instemde ze te ondertekenen. U heeft hen zelf ook nooit gevraagd welke documenten u moest ondertekenen of waarvoor ze uw handtekening nodig hadden, omdat ze u agressief en brutaal behandelden (CGVS, p.10-12). Het is opmerkelijk dat u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming aangaf dat men u tijdens uw vasthouding op 18 en 19 juni 2011 uitdrukkelijk vroeg om te bekennen dat u samen met 2 anderen een auto in brand had gestoken op 1 maart 2008 en men eiste dat u deze bekentenis zou ondertekenen, terwijl u in het kader van uw huidige verzoek meermaals aangaf dat u niet wist wat u moest ondertekenen. Sterker nog, toen u gevraagd werd of de politie u ooit valse bekentenissen had doen afleggen of gevraagd had iets te bekennen wat u niet had gedaan, stelde u dat dit niet het geval was omdat u nooit had ingestemd (CGVS, p. 20), wat uiteraard tegenstrijdig is met uw verklaringen tijdens uw vorige verzoek. Toen u gewezen werd op deze tegenstrijdigheid, argumenteerde u dat men u nooit documenten had voorgelegd, maar u wel verklaard had dat de documenten waarvan ze eisten dat u ze zou ondertekenen vermoedelijk gebruikt zouden worden om u erin te luizen en u ook voorbeelden had aangehaald van wat men u ten laste zou kunnen leggen. Uiteindelijk hield u het erop dat er sprake

was van een misverstand, dat u en de PO elkaar verkeerd begrepen hadden, en u de feiten had opgesomd waarvan men u kon beschuldigen (CGVS, p. 20-22). Deze verklaring kan de tegenstrijdigheid niet verschonen, omdat u uitdrukkelijk heeft verklaard dat men u nooit gedwongen of gevraagd had iets te bekennen dat u niet gedaan had en u in uw gedetailleerde verklaringen tijdens uw huidige verzoek over de gebeurtenissen van 18 en 19 juni 2011 nooit melding heeft gemaakt van het feit dat men wilde dat u bekende dat u op 1 maart 2008 samen met 2 anderen betrokken was bij de brandstichting van een auto, terwijl u dat tijdens uw vorige verzoek wel meermaals deed. De geloofwaardigheid van uw relaas komt hierdoor verder in het gedrang.

Na vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen werd vervolgens een bijkomende tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande uw oproepingen door de politie. Zo maakte u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming melding van een oproeping door de politie van Ashtarak in juli 2011. U werd door de politie opgeroepen en ging hierop in. Bij uw aanmelding kreeg u te horen dat u onofficieel met de taxi zou rijden, wat een overtreding is. U ontkende dit, waarna de politie u vroeg naar uw bezigheden en u hen vertelde over uw dagelijkse job. Hierna liet de politie u zonder meer gaan met de waarschuwing dat u vervolgd kon worden indien u toch onofficieel als taxichauffeur reed en de politie u betrapte. U werd omwille hiervan later niet meer opgeroepen en er waren ook geen andere gevolgen (CGVS, p. 13-14). Tijdens uw vorige verzoek om internationale bescherming maakte u echter geen melding van deze gebeurtenis. U vertelde toen dat u in 2011 3 keer door de politie was opgeroepen, de laatste keer in april (CGVS 1e VIB, p. 4, 9). U maakte geen melding van het feit dat u ook in juli 2011 nogmaals opgeroepen zou zijn geweest. Gevraagd wat er na 19/6/2011 nog was gebeurd, vertelde u tijdens uw 1e verzoek dat u nog tweemaal gevolgd werd (CGVS 1e VIB, p. 13), zoals u ook in het kader van uw huidige verzoek verklaarde (CGVS, p. 13-15), maar vermeldde nergens dat u ook in juli 2011 nogmaals door de politie zou zijn opgeroepen (CGVS 1e VIB, p. 13). Gelet op het feit dat u aangaf dat u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming slechts hebt achtergehouden dat u bedreigd werd met een wapen (schriftelijke verklaring nr. 1.1 en 1.3 - CGVS, p. 8) en de oproeping en ondervraging van juli 2011 normaal waren verlopen en u niet bedreigd werd, moeten uw opeenvolgende verklaringen ook op dit punt als tegenstrijdig beschouwd worden. Er kan trouwens ook niet ingezien worden waarom u over deze oproeping niet eerder verteld zou hebben aangezien u aangaf dat u de dingen waarover u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming niet vertelde, achterhield uit schrik dat uw gezin, en in het bijzonder uw vrouw, hierover geïnformeerd zou worden. Aangezien deze oproeping en uw onderhoud met de politie zonder incidenten verlopen zijn (CGVS, p. 13,14), u uw vrouw zelf wel verteld had dat u in juni 2011 meegenomen en geslagen werd en zij ook op de hoogte was van de convocaties die u ontving (CGVS 1e VIB, p. 10), kan niet worden ingezien waarom u over de oproeping en het onderhoud in juli 2011 niet zou kunnen hebben vertellen tijdens uw 1e verzoek om internationale bescherming. Omwille hiervan zijn uw verklaringen ook op dit punt tegenstrijdig, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling plaatst.

Tot slot werd nog een discrepantie in uw verklaringen vastgesteld aangaande het feit dat u na uw vasthouding in juni 2011 nog twee keer gevolgd werd. Tijdens uw 1e verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u na 19 juni 2011 nog 2 keer achtervolgd werd. U vertelde hierover dat ze nog 2 keer met de wagen achter u gereden hebben. Ze probeerden u te stoppen door met hun lichten te flikkeren, maar u deed dat niet en reed door (CGSV 1e VIB, p. 13). Hieruit kan logischerwijze geconcludeerd worden dat u zelf op het moment van de feiten met een voertuig aan het rijden was en u door een andere wagen achtervolgd werd. Tijdens uw huidige verzoek gaf u echter een andere versie van de feiten, namelijk dat u tot 2 maal toe gemerkt had dat er auto's snel op en af voorbij uw huis reden (CGVS, p. 13, 15). Aangezien u aangaf dat er na uw vrijlating op 19 juni verder geen incidenten meer hebben plaatsgevonden, behalve dat u twee keer auto's zag rijden inde buurt van uw huis en dat u in juli 2011 opgeroepen werd door de politie (CGVS, p. 13-15), kan ervan uitgegaan worden dat deze verklaringen over het feit dat u werd gevolgd betrekking hebben op dezelfde gebeurtenissen. Beide versies van de feiten zijn uiteraard niet verenigbaar, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit haalt.

Ook het door u ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming neergelegde document is niet van dien aard dat het de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk kan vergroten. Vooreerst moet erop gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zodoende volstaat dit document op zich niet om de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten. Vervolgens moet erop gewezen worden dat u verklaarde in het bezit te zijn van een attest uit 2012 afkomstig van de HHSh-raad in Ashtarak dat bevestigt dat u op 19 februari 2008 deelgenomen hebt aan de presidentsverkiezingen in de hoedanigheid van vertrouwenspersoon voor Levon ter Petrosyan (CGVS, p. 6-7). Op het moment van uw persoonlijk onderhoud in het transitcentrum

127bis had u dit attest niet in uw bezit. Het betreffende attest bevond zich op dat moment nog bij uw vrouw elders in België (CGVS, p. 6). U kreeg na afloop van uw persoonlijk onderhoud een werkdag de tijd om het bovengenoemde attest aan het CGVS over te maken (CGVS, p. 24). Op 17 mei 2018 ontving het CGVS via mail inderdaad een bijkomend document ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Na vertaling van dit document blijkt echter dat het geenszins een attest is van de HHSh-raad in Ashtarak, maar een convocatie van de politie in Ashtarak d.d. 28 april 2011. U legde deze convocatie reeds neer in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, zodat dit document evenmin als een nieuw element kan worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 57/6, § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 57/6, § 3 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 9 september 2011 door verwerende partij bij beslissing van 15 december 2011 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In het bijzonder werd geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met haar autoriteiten vanwege haar betrokkenheid bij de presidentsverkiezingen van 2008 als vertrouwenspersoon voor Levon ter Petrosyan en haar deelname aan verschillende protestbetogingen in de nasleep van deze verkiezingen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 76 356 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 februari 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Daar waar verzoekende partij stelt niet te betwisten dat zij eerder een tweede verzoek om internationale bescherming had kunnen indienen, doch meent dat dit niet betekent dat haar huidige verzoek *ipso facto* moet worden afgewezen, bemerkt de Raad evenwel dat de vaststelling dat verzoekende partij naliel om op een veel vroeger tijdstip een nieuw verzoek in te dienen de ernst en geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees ondermijnt. De Raad bemerkt verder dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De vaststelling dat het huidige verzoek van verzoekende partij om internationale bescherming als laattijdig moet worden beschouwd dient dan ook samen gelezen te worden met de overige motieven in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekende partij geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan het gegeven dat de gebeurtenissen omwille waarvan zij Armenië heeft verlaten reeds lang geleden zijn, bemerkt de Raad evenwel dat de flagrante tegenstrijdigheden in haar verklaringen, omtrent essentiële elementen van haar asielrelaas, geenszins kunnen verklaard worden door het loutere tijdsverloop sinds de feiten. Immers kan verwacht worden dat bepalende van de alledaagsheid sterk afwijkende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Ten slotte bemerkt verzoekende partij nog dat de termijn die zij kreeg van de commissaris-generaal om nog bijkomende stukken bij te brengen, één werkdag, niet haalbaar was voor haar. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij verschillende nieuwe documenten. Het betreft een convocatie d.d. 12 juni 2015 (bijlage 3) en een vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg van de Republiek Armenië d.d. 3 maart 2016 (bijlage 4). De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij tot op heden nalaat het attest uit 2012 afkomstig van de HHSh-raad in Ashtarak dat zou bevestigen dat zij op 19 februari 2008 deelgenomen heeft aan de presidentsverkiezingen in de hoedanigheid van vertrouwenspersoon voor Levon ter Petrosyan, en waarvan zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde in het bezit te zijn, doch dat het zich bij haar vrouw bevond, en waarvoor verzoekende partij vervolgens één werkdag de tijd kreeg om desbetreffend attest aan het Commissariaat-generaal over te maken, tot op heden niet bijbrengt. Wat betreft de bijgebrachte convocatie d.d. 12 juni 2015 (bijlage 3 van het verzoekschrift) en het vonnis d.d. 3 maart 2016 (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat deze documenten slechts fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Zij er tevens op gewezen dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen en slechts een ondersteunende waarde hebben. Deze documenten volstaan derhalve hoe dan ook niet om de kans dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten.

2.2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.7. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog verschillende stukken neer. Het betreffen dezelfde stukken die zij reeds eerder als bijlage bij haar verzoekschrift voegde (zie bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift), evenwel thans vergezeld van een beëdigde vertaling. De Raad stelt vast dat ook deze documenten slechts fotokopieën betreffen en dan ook geen afbreuk doen aan hetgeen hierboven reeds werd opgemerkt in verband met deze stukken (zie punt 2.2.5.).

2.2.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT